

Arrest

nr. 274 569 van 23 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 9 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 16 juli 2020 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde verklaart op 18 januari 2022 de aanvraag 9bis onontvankelijk en beveelt verzoeker om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.07.2020 werd ingediend door :

S, J. (R.R.: xxx)
nationaliteit: India
geboren te Komla op (...)1994
volgens voorgelegd paspoort:
K, D.
nationaliteit: India
geboren te Komla op (...)1991
adres: (...) 8500 KORTRIJK

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam op 16.06.2011 in België aan en diende onder de alias S. J. een verzoek tot internationale bescherming in op 17.06.2011. Dit verzoek werd op 13.08.2012 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Derhalve werd hij op 07.09.2012 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (13quinquies). Daar betrokkene geen gevolg gaf aan het BGV en wegens verschillende inbreuken tegen de openbare orde werd hij op 06.06.2016 in het bezit gesteld van een Inreisverbod voor 3 jaar (13Sexies) en een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (13Septies) en werd hij tevens ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken opgesloten in het gesloten centrum voor Illegalen te Brugge met het oog op zijn repatriëring. Tegen deze beslissing diende hij op 10.06.2016 een uiterst dringend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd verworpen op 13.06.2016. Betrokkene diende op 06.03.2017 een nieuw verzoek tot internationale bescherming in (26quinquies). Dit verzoek werd op 08.06.2017 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Derhalve werd hij op 19.06.2017 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. (13quinquies). Hij diende tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beroep in op 23.06.2017. Het beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 07.12.2017.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de verzoeken om internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De duur van de deze procedures - namelijk voor de eerste procedure iets minder dan een jaar en twee maanden en voor de tweede negen maanden - waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene diende op 09.11.2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in. Die aanvraag werd op 13.05.2020 onontvankelijk verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De advocaat van betrokkene meent dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënt zijn aanvraag moet richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland" België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Betrokkene beweert dat het sociaaleconomisch klimaat in India nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat het sociaaleconomisch klimaat in India nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, betreft

dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich tevens op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoon dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Ook verwijst betrokkene naar zijn sterke sociale banden die hij zou hebben met België. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoon dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder verklaart betrokkene dat er geen mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatiek post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire oost in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vraagt betrokkene te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand hetzij toekomstig, welke hem ,n zijn huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van zijn verblijf. Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag om machtiging tot verblijf nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter er bij zijn weten lastens hem ook geen strafonderzoek hangende is en hij dus geen gevaar vormt voor de Belgische openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij, zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Volledigheidshalve dient er toch opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokken in het verleden (2015) wel degelijk in aanraking is gekomen met de ordediensten wegens het plegen van feiten tegen de openbare orde.

Tot slot beweert betrokkene dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf in te dienen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en zou zijn dient er opgemerkt te worden dat deze hogergenoemde problemen, indien deze al zouden bestaan, gelden voor alle Indiërs die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Indische burgers.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert in juni 2011 in België verblijft, dat hij de Nederlandse taal spreekt dat hij werkwilgig is en in het verleden reeds gewerkt heeft, dat hij opleidingen tot keukenmedewerker heeft gevolgd en dat hij een vrienden- kennissenkring heeft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

En

*“Naam, voornaam: S, J.
geboortedatum: (...)1994
geboorteplaats: Komla
nationaliteit: India
volgens voorgelegd paspoort:
Naam, voornaam: K, D.
geboortedatum: (...)1991
geboorteplaats: Komla
nationaliteit: India*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich ten naartoe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

o Krachtens artikel 7 eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert vier middelen aan:

“A. EERSTE GRIEF: SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1.Art. 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt: (...)

2. Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend. Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. De bestreden beslissing is in strijd met art. 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker spreekt Nederlands en volgde hiervoor diverse lessen en is uitermate sterk geïntegreerd in de Belgische maatschappij. Verzoeker heeft vast werk en is op dit vlak onstopbaar. Verzoeker heeft ook een Belgische vriendin met wie hij samenwoont en die zwanger is van zijn kind. Ten onrechte werd met al deze elementen totaal geen rekening gehouden. Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9bis Vreemdelingenwet als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

3. Verzoeker voerde bovendien in hun verzoekschrift enkele buitengewone omstandigheden aan die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken. Bovendien voerde hij de diverse identiteitsdocumenten aan bij zijn verzoekschrift. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

Verzoeker haalde met name elementen aan die nog niet gekend waren tijdens vorige aanvragen: met name

- Hij heeft een Belgische vriendin, mevrouw G. VH
- Mevrouw VH is zwanger van zijn kind
- Verzoeker heeft vast werk als keukenhulp

4. De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding. In casu dient vastgesteld dat het relaas van verzoeker ten zeerste geloofwaardig is. Bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient verweerder na te gaan of deze gronden van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet. In casu is dit duidelijk het geval niet. Bovendien dient verweerder steeds na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan verzoeker zelf. In casu is geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat verweerder zich beperkt heeft tot de bewering dat er geen elementen worden aangebracht waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker problemen zou kennen in geval van terugkeer. Verweerder kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht. Integendeel, alles berust op eenzijdige beweringen die niet stroken met de werkelijkheid. Verzoeker heeft een aantal problemen ingeroepen die hij zal ondervinden indien hij gedwongen zou worden terug te keren naar hun land van herkomst.

5. Alleszins is er onvoldoende eigen onderzoek door verweerder gebeurd naar achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden zoals vermeld in de verklaringen van verzoeker. Verweerder argumenteert al te absoluut dat er geen bewijzen voorliggen voor de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst terwijl nochtans de procedure ex art. 9bis Vreemdelingenwet nu juist gericht is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen. Verweerder had hier zelf info over kunnen inwinnen doch koos ervoor om alle elementen zomaar zonder meer af te wijzen. Hij is dan ook tekort geschoten in zijn plicht grondig onderzoek te verrichten en in zijn samenwerkingsplicht. Verzoeker verwijst hiervoor naar:

❖ Arrest-Singh

« 100. (...) Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan. (...) »

104. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention. »

❖ Arrest C 277/11 van het Hof van Justitie zet de vereiste van de samenwerkingsplicht uiteen:

“66 Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker.”

❖ UNHCR, "Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems", May 2013:

It is widely recognized that consistency with supporting documentary or other evidence is considered one of the most effective indicators of the credibility of an applicant's testimony. Documentary or other evidence may confirm the applicant's statements so that the relevant asserted facts can be accepted. Alternatively, without confirming the asserted facts, documentary or other evidence may lend support to their credibility. This is underlined in Dutch guidance: "The credibility of an asylum story is certainly greater if the alleged facts are substantiated by documents such as arrest warrants, articles in newspapers (for example, if one states to have been mentioned in the newspaper as 'wanted') or summons of court and the like." 144 (...)

Het standpunt van verweerder dat de verklaringen van verzoeker en zijn ingeroepen vrees als niet-ontvankelijk dienen te worden afgewezen, en dus niet dienen onderzocht te worden, gaat voorbij aan tal van nochtans zeer belangrijke elementen. Gelet op het totaal ontbreken van enig eigen afdoend onderzoek in concreto door verweerder dient aangenomen te worden dat de bestreden beslissing niet wetsconform is genomen. In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is het duidelijk dat er

wel degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit de buitengewone omstandigheden blijken, minstens dat dit ten gronde wordt onderzocht. Zo niet wordt gevraagd dat uw zetel zelf de nodige informatie zou opvragen en dus zelf het onderzoek zou verrichten, doch enkel indien er geen mogelijkheid om het dossier terug te zenden, en ondanks verzoeker meent dat het in de eerste plaats aan verweerder toekomt zijn verplichtingen ter zake na te komen. Anderzijds meent verzoeker dat zijn rechten geschonden zijn in de mate waarin uw zetel zou beslissen dat zij geen bijkomende informatie kan opvragen en/of onderzoeken om welke reden dan ook, en anderzijds deze informatie ook niet door verweerder is opgevraagd en onderzocht.

6. De situatie in India is allerminst veilig: verzoeker verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor India: "(...)"

India wordt regelmatig getroffen door terroristische aanslagen. Daarbij kunnen ook publieke plaatsen, toeristische trekpleisters en grote steden gevisieerd worden. Wees voorzichtig en meld mogelijke verdachte situaties bij de lokale veiligheidsdiensten. (...)

In een aantal districten van de deelstaten Odisha, Maharastra, Bihar, Jharkhand, Chhattisgarh en West-Bengalen zijn Maoïstische rebellen (Naxalieten) actief. Zij voeren er een gewapende strijd tegen de overheid. Reizigers worden verzocht de nodige voorzichtigheid aan de dag te leggen bij het bezoeken van deze deelstaten. In deze staten zijn bepaalde gebieden (vb een aantal tribale zones in Odisha) verboden voor (buitenlandse) toeristen.(...)"

Het Hof van Justitie oordeelde bij arrest gewezen in Grote Kamer dd. 17.02.2009: "(...)"

Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden. (...)

39 Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. (...)

43 Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15. sub c, van de richtlijn, gelezen in samen hang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. (...)

Verweerder diende alle relevante elementen na te gaan en te onderzoeken, zo onder meer de problemen in het land van herkomst. Meer bepaald diende verweerder zich ervan te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst. In elk geval is nooit de persoonlijke situatie van verzoeker onderzocht en in ogenschouw genomen om een beslissing te nemen, minstens blijkt dit niet uit de motivering. Dergelijke manier van werken kan geenszins de zorgvuldigheidstoets doorstaan.

7. Sterker nog, uit voormeld arrest van het Hof van Justitie kan niet anders dan worden afgeleid dat verzoeker niet noodzakelijk dient aan te tonen dat hij specifiek gevisieerd wordt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden! Verzoeker kan dus zeer zeker volstaan te verwijzen naar de algemene situatie in het land en dient hiervoor geen persoonlijke bewijzen te leveren dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zou worden door de situatie. In dat opzicht is het dus zeer zeker nuttig te verwijzen naar art. 1 verdrag 10 december 1984 van New York tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing . Dat stelt:

“1. Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder "foltering" verstaan iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt

verdacht deze te hebben begaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe te dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met de instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt. Foltering omvat niet pijn of leed slechts voortvloeiend uit, inherent aan of samenhangend met wettige straffen.

2. Dit artikel laat onverlet internationale akten of nationale wetgevingen die bepalingen met een ruimere werkingssfeer omvatten of kunnen omvatten."

Het is toegelaten dat deze vervolgingen niet noodzakelijk dienen plaats te vinden, dat deze ook toekomstig kunnen zijn in die mate waarin ze steunen op een redelijke vrees op dergelijke vervolgingen.

8. Deze vaststellingen gelden eens te meer wanneer zelfs de FOD Buitenlandse Zaken gewag maakt van gewapende interne conflicten, stelt verzoeker dan ook a fortiori vast dat dit ook geldt voor elk ander, meer standvastig, verblijf zoals een tijdelijke terugkeer een machtiging tot verblijf aan te vragen! Bovendien oordeelde het Hof van Justitie reeds in een zaak waarin het CGVS partij was: "(...) Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43). (...) "

Er is dus zelfs van een gewapend intern conflict, vermits er meerdere terroristische cellen actief zijn die in gewapend conflict zijn met de legitieme ordediensten! Overigens oordeelde uw raad reeds in de zaak gekend onder nummer 227.624: (...)

Dans le cadre de la présente analyse, il convient par conséquent de tenir compte des enseignements de l'arrêt Elgafaji précité de la Cour de justice de l'Union européenne (ci-après dénommée la « CJUE »), qui distingue deux situations:

- celle où il « existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'un civil renvoyé dans le pays concerné ou, le cas échéant, dans la région concernée courrait, du seul fait de sa présence sur le territoire de ceux-ci, un risque réel de subir les menaces graves visées par l'article 15, sous c), de la directive » (v. CJUE, Elgafaji, arrêt cité, § 35) ;

- et celle qui prend en compte les caractéristiques propres du demandeur, la CJUE précisant que « [...] plus le demandeur est éventuellement apte à démontrer qu'il est affecté spécifiquement en raison d'éléments propres à sa situation personnelle, moins sera élevé le degré de violence aveugle requis pour qu'il puisse bénéficier de la protection subsidiaire » (v. CJUE, Elgafaji, arrêt cité, § 39).

Dans la première hypothèse, le degré atteint par la violence aveugle est tel que celle-ci affecte tout civil se trouvant sur le territoire où elle sévit, en sorte que s'il est établi qu'un demandeur est un civil originaire de ce pays ou de cette région, il doit être considéré qu'il encourrait un risque réel de voir sa vie ou sa personne gravement menacée par la violence aveugle s'il était renvoyé dans cette région ou ce pays, du seul fait de sa présence sur le territoire de ceux-ci, sans qu'il soit nécessaire de procéder, en outre, à l'examen d'autres circonstances qui lui seraient propres. (...)»

In deze specifieke zaak werd dan ook het statuut van subsidiaire bescherming toegekend. Er zijn dus voldoende buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers aanwezig die een machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

B. TWEEDE GRIEF: SCHENDING VAN HET VOORZICHTIGHEIDS- EN EVENREDIGHEIDSBEGINSEL

1. Bovendien dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij de voorgestelde handelswijze van verweerder, waarbij verzoeker eerst het land zou moeten verlaten, terug zou moeten keren naar India om daar een aanvraag te doen wegens humanitaire redenen? Verzoeker kan in deze omstandigheden onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, temeer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan. Dit is te gek voor woorden: immers zou aldus verweerder toestaan dat verzoeker zich met zijn kinderen zou begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die verzoeker nota bene noodgedwongen zelf heeft

moeten zoeken?! Dit is werkelijk te gek voor woorden! Bovendien is verwerende partij maar al te goed op de hoogte van het feit dat een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat verzoeker voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijft van zijn vrouw en jongste dochter (geen verzoekers bij zijn aanvraag ex art. 9bis), aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België. Het is daarenboven onbegrijpelijk waarom verzoeker na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van zijn huidige woonplaats en ook zijn kinderen hier in de onmiddellijke omgeving woonachtig zijn. Er is ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat verweerder de afwijkende invulling van de discretionaire bevoegdheid niet afdoende verantwoordt en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen. Verweerder wijst de elementen af als ongegrond zonder echt onderzoek, waarmee hij geenszins heeft voldaan aan zijn plichten ter zake bij de afhandeling van een aanvraag tot regularisatie.

2. Eveneens zou - indien verzoeker België zou verlaten, een verzoek om humanitaire redenen zou indienen en deze zou worden ingewilligd waardoor hij terug naar België kan komen en aldus om bij te dragen aan de Belgische samenleving werk zoekt - dit onnodige vragen bij overheidsinstanties kunnen oproepen, waarom verzoeker vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele jaren later terug te keren. Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

C. DERDE GRIEF: SCHENDING VAN ART. 8 EVRM EN ART. 74/13 VREEMDELINGENWET

1.

Verweerder gaat compleet voorbij aan de gezinssituatie van verzoeker: hij heeft al lang een relatie met mevr. G. VH en woont met haar samen. Bovendien heeft verzoeker bij haar een kind verwekt.

2. Art. 8 EVRM bepaalt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit recht houdt in ten eerste in dat hij recht heeft om bij zijn familie te kunnen blijven. De bescherming van art. 8 EVRM heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin. Het kerngezin omvat net mevrouw G. VH en hun ongeborn kind. Ten tweede houdt dit recht in dat hun zoon recht heeft om zijn beide ouders bij hem te hebben. Indien verzoeker geen machtiging tot verblijf verkrijgt, blijft zijn kind dus gespeend van de aanwezigheid van zijn vader. De staat dient voldoende mogelijkheden te scheppen opdat het familie- of privéleven van migranten die op het grondgebied verblijven, zich behoorlijk kan ontwikkelen. Er zijn geen ernstige redenen waarom hiervan afwijken gerechtvaardigd zou zijn in het licht van art. 8 EVRM. Verzoeker verwijst ook naar een arrest van uw zetel van 19 november 2018, waarin werd geoordeeld: (...).

Bovendien verwijst verzoeker ook naar art. 3 IVRK:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. In een gelijkaardige zaak, oordeelde uw zetel bovendien reeds eerder: (...) Waar de verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat de gemachtigde niet diende te verwijzen naar verzoekers vaderschap van het ongeborn kind van zijn partner L. J. omdat er geen gezinsleven mogelijk is met een ongeborn kind, merkt de Raad op dat dit nog niet wegneemt dat het willen krijgen van gemeenschappelijke kinderen dat ontegensprekelijk wel een element uitmaakt dat dient te worden betrokken in de afweging of er sprake is van een familie-of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (...) Het gegeven dat de partners samen een kind verwachten, vormt wel degelijk een relevant gegeven dat in de belangenafweging met betrekking tot verzoekers gezinsleven met L. J. in rekening diende te worden genomen. (...)

Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen blijf wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de specifieke gezinssituatie van de

verzoeker die met een Belgische vrouw een kind verwacht, kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. (...) Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat een onderzoek van de overige middelenonderdelen zich niet opdringt. (...)” Deze zaak kan eenvoudig naar analogie op de zaak van verzoeker worden toegepast, vermits hij bij afwijzing van zijn aanvraag een bevel tot verwijdering van het grondgebied zal worden afgeleverd en hij zo ook verwijderd zal blijven van zijn vriendin en hun ongebooren kind.

D. VIERDE GRIEF: SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld. Het dient vastgesteld te worden dat verzoeker reeds jaren in België verblijft zonder legaal verblijf, en het wenselijk voorkomt dat verzoeker legaal verblijf te verlenen, zodat hij het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven en zijn bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren. Verzoeker verwijst naar het vast inkomen dat hij reeds heeft. Hiermee dient ten volle rekening gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoeker steeds de wil om te werken heeft gehad, hetgeen een realistische mogelijkheid betreft omdat hij samen met zijn verzoek tevens een werkbefoorte heeft voorgelegd van een potentiële werkgever. Het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden. Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker.”

2.2. De vier middelen worden samen behandeld.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoeker als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald in zijn aanvraag.

In zijn aanvraag van 16 juli 2020 vermeldt verzoeker het volgende als buitengewone omstandigheid:

“ONMOGELIJKHEID van TERUGKEER naar het MOEDERLAND :

- verzoeker heeft lessen gevolgd in België: meer bepaald volgde hij al opleidingen tot keukenmedewerker (stuk 12), middelbaar onderwijs tot hulpkok (stuk 10 en 11)
- verzoeker heeft reeds in België gewerkt (stuk 7) en kan onmiddellijk beginnen werken in o.a. (...), waar hij reeds werkte als student of bij hotel D, waar hij vroeger ook al gewerkt heeft (stukken onder 15)
- de verzoeker is totaal verankerd in onze samenleving

o Onveilige toestand in het moederland :

Het politieke en sociaaleconomische klimaat in INDIA is nog altijd niet gezond. De toestand is er nog steeds onveilig. Dat verzoeker van oordeel is zowel in rechte als in feite dat zijn afwijzing als asielzoeker niet afdoet van de onmogelijkheid terug te keren naar zijn geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker en zijn gezin hebben met België. Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in dit verzoek worden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

- Verblijf van verschillende jaren : (...)

- Wat betreft de algemene elementen: (...)

- o Wat betreft de specifieke omstandigheden : (...)

Verzoeker verwijst naar het onderhavige verzoek in zijn geheel, maar wenst specifiek te wijzen op het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenleving. Hierdoor zijn zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking. Bovendien bestaat er trouwens geen enkele wettelijke mogelijkheid om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Het onderbreken van het verblijf "teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Indien verzoeker voor een dergelijke formaliteit (aanvraag in moederland) zouden dient terug te keren, zou dit een schending uitmaken van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te NEW YORK op 10 december 1984, ondertekend door BELGIË op 04 februari 1985, bekrachtigd bij Wet van 09/06/1999, B.S., 28 oktober 1999, met name, iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben onderaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt. Het leven van verzoeker primeert onbetwistbaar op het vervullen van formaliteiten."

Met betrekking tot het sociaaleconomisch klimaat in India oordeelt de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze: "Betrokkene beweert dat het sociaaleconomisch klimaat in India nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat het sociaaleconomisch klimaat in India nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Met betrekking de schending van artikel 1 van het verdrag van New York tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984 oordeelt de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze: "Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Verzoeker verwijst en citeert in het verzoekschrift uitvoerig naar rapporten en rechtspraak aangaande India, maar laat na deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie. Waar hij verwijst naar een negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor India dient te worden opgemerkt dat dit niet aanvaard werd als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op verzoeker die de Indiase nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van verzoeker. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Waar verzoeker voor het eerst verwijst naar het samenwonen met een vriendin die van hem zwanger zou zijn, dient te worden opgemerkt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de gemachtigde hiervan op de hoogte zou gesteld hebben alvorens de bestreden beslissingen genomen werden. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de bewijslast bij hem ligt en hij eveneens onderhevig is aan de zorgvuldigheidsplicht. Hij kan de gemachtigde niet verwijten geen rekening gehouden te hebben met ongekende elementen. Verzoeker laat na bewijzen van het samenwonen en de zwangerschap van zijn vriendin bij te brengen. Gelet op voorgaande motiveert de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze: "Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoon dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Ook verwijst betrokkene naar zijn sterke sociale banden die hij zou hebben met België. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoon dat deze

sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

De Raad stelt vast dat verweerder heeft onderzocht of de door verzoeker ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Verzoeker geeft aan van mening te zijn dat de door hem ingeroepen elementen dienen te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Door het louter herhalen van de in de aanvraag aangevoerde elementen toont verzoeker het kennelijk onredelijk karakter van de motivering niet aan.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zouden zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoeker met zijn kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC